

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 180 (XXIV) — Nr. 562

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 8 august 2012

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 648 din 19 iunie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 lit. c) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru	2-4	799.	și întărirea disciplinei financiare și de modificare și completare a unor acte normative..... 12
Decizia nr. 661 din 19 iunie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, precum și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 1/2011 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor acordate beneficiarilor proveniți din sistemul de apărare, ordine publică și siguranță națională	4-7	— Hotărâre pentru modificarea anexei nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 368/2010 privind revocarea unor membri ai Consiliului de supraveghere și îndrumare a activității Autorității pentru Valorificarea Activelor Statului, pentru aprobarea structurii organizatorice a Autorității pentru Valorificarea Activelor Statului, precum și pentru modificarea Hotărârii Guvernului nr. 837/2004 privind organizarea și funcționarea Autorității pentru Valorificarea Activelor Statului	13-14
Decizia nr. 678 din 26 iunie 2012 asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (1) și (2) din Decretul-lege nr. 118/1990 privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate din motive politice de dictatura instaurată cu începere de la 6 martie 1945, precum și celor deportate în străinătate ori constituite în prizonieri	8-12	ACTE ALE COMISIEI DE SUPRAVEGHERE A ASIGURĂRILOR	
ORDONANȚE ȘI HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
11. — Ordonanță pentru modificarea art. II alin. (2) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 26/2012 privind unele măsuri de reducere a cheltuielilor publice		429.	— Decizie privind autorizarea ca furnizor de programe educaționale în domeniul asigurărilor a Societății Comerciale TANDEM LEARNING — S.R.L. 15
		ACTE ALE CONSILIULUI DE MEDIERE	
		259.	— Hotărâre pentru publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I, a Tabloului mediatorilor autorizați 15-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 648

din 19 iunie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 lit. c) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ionița Cochînțu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 lit. c) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, precum și ale art. unic pct. 3 din Legea nr. 276/2009 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 212/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Kibédi Árpád și Kibédi Viorica în Dosarul nr. 3.313/320/2008 al Judecătoriei Târgu Mureș, care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 92D/2012.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, având în vedere jurisprudența Curții Constituționale în materie. De asemenea, arată că prevederile criticate nu aduc atingere dreptului de acces liber la justiție, precum și celorlalte drepturi pretins a fi încălcate, sens în care este și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, iar prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă s-a instituit un sistem de scutiri, reduceri, amânări sau eșalonări de la plata taxelor judiciare de timbru.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 9 decembrie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 3.313/320/2008, **Judecătoria Târgu Mureș a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 lit. c) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, precum și ale art. unic pct. 3 din Legea nr. 276/2009 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 212/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru**, excepție ridicată de Kibédi Árpád și Kibédi Viorica cu ocazia soluționării unei cauze având ca obiect succesiune.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că prevederile criticate contravin dispozițiilor constituționale privind dreptul la un proces echitabil, dreptul la moștenire, dreptul de proprietate privată, așezarea justă a sarcinilor fiscale, precum și celor referitoare la

restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, deoarece impun persoanelor care formulează cereri pentru stabilirea masei succesoriale, respectiv, pentru partajarea masei succesoriale, să achite o taxă de timbru raportată la valoarea totală a masei succesoriale partajabile, neavându-se în vedere îndreptățirea sau cota persoanei care solicită aceasta.

Se arată că accesibilitatea justiției nu înseamnă caracterul gratuit al acesteia, accesul liber la justiție putând fi condiționat de plata unei taxe de timbru, necesară pentru acoperirea cheltuielilor de judecată, însă atunci când se stabilesc taxe judiciare de timbru exorbitante, care depășesc cu mult cheltuielile prilejuite de realizarea actului de justiție și posibilitățile de plată ale justițiabilului, limitarea dreptului de acces nu mai are caracter de proporționalitate. Într-o atare situație, în speță, dreptul de moștenire, respectiv dreptul de proprietate privată, nu mai este garantat în mod efectiv, întrucât totodată o indiviziune forțată, întrucât exercitarea acestor drepturi nu mai este posibilă, ca urmare a stabilirii unei sume mari ce reprezintă taxa de timbru.

Judecătoria Târgu Mureș opinează în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât prevederile criticate nu contravin dispozițiilor constituționale invocate. În acest sens arată că taxele de timbru constituie cheltuielile necesare desfășurării actului de justiție, cuantumul acestora neconstituind o piedică în calea liberului acces la justiție atâta timp cât Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 reglementează acordarea ajutorului public judiciar în materie civilă, în condițiile în care situația materială a părților reclamă acordarea unui astfel de ajutor, și nu încalcă dreptul de proprietate sau de moștenire.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile criticate sunt neconstituționale, deoarece stabilesc reguli privind plata taxelor judiciare de timbru în materie succesorală de natură să îngreuească dreptul părților de a se adresa instanțelor judecătorești pentru apărarea drepturilor, libertăților și intereselor legitime, statul nepăstrând un echilibru just între interesul său de a percepe cheltuieli de judecată și interesul reclamantilor de a își expune pretențiile în fața unei instanțe, iar o atare măsură, apreciată în lumina circumstanțelor unei anumite cauze, inclusiv solvabilitatea reclamantului și faza procedurii în care este impusă restricția respectivă, nu este proporțională cu scopul urmărit.

Totodată, arată că apărarea și garantarea dreptului de proprietate, respectiv a dreptului de moștenire, rămâne teoretică, iluzorie și nu este concretă și efectivă, întrucât justițiabilul este împiedicat din motive financiare să își exercite dreptul la o instanță și, implicit, neputându-și exercita în plenitudinea lor toate atributele dreptului de proprietate, scutirea sau eșalonarea de la plata acestor taxe nefiind un remediu eficient.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum reiese din încheierea de sesizare, îl constituie dispozițiile art. 3 lit. c) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, precum și ale art. unic pct. 3 din Legea nr. 276/2009 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 212/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru.

Prevederile art. 3 lit. c) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru au fost modificate și completate prin art. I pct. 2¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 212/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 837 din 12 decembrie 2008, precum și prin art. unic pct. 3 din Legea nr. 276/2009 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 212/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 482 din 13 iulie 2009.

Or, potrivit art. 62 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, dispozițiile de modificare și de completare se încorporează, de la data intrării lor în vigoare, în actul de bază, identificându-se cu acesta.

Astfel, Curtea observă că, în realitate, obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 3 lit. c) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 173 din 29 iulie 1997, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul cuprins:

— Art. 3 lit. c): „*Acțiunile și cererile neevaluabile în bani se taxează astfel: [...]*”

c) cereri pentru:

— *stabilirea calității de moștenitor — 50 lei/moștenitor — stabilirea masei succesoriale — 3% la valoarea masei succesoriale;*

— *cereri de raport — 3% la valoarea bunurilor a căror raportare se solicită;*

— *cereri de reducere a liberalităților — 3% la valoarea rezervei care urmează a fi reîntregită prin reducțiunea liberalităților;*

— *cereri de partaj — 3% la valoarea masei partajabile.*

Separat de această taxă, dacă părțile contestă bunurile de împărțit, valoarea acestora sau drepturile ori mărimea drepturilor coproprietarilor în cadrul cererilor de mai sus, taxa judiciară de timbru se datorează de titularul cererii la valoarea contestată în condițiile art. 2 alin. (1).”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 21 alin. (3)

privind dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, art. 44 alin. (1) și (2) referitor la garantarea și ocrotirea proprietății private, art. 46 privind dreptul la moștenire, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și art. 56 privind contribuțiile financiare. De asemenea, este invocat art. 6 par. 1 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, art. 10 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, referitor la dreptul oricărei persoane de a fi audiată în mod echitabil și public de un tribunal independent și imparțial, precum și art. 14 par. 1 din Pactul internațional privind drepturile civile și politice, referitor la egalitatea în fața tribunalelor și a curților de justiție și examinarea în mod echitabil și public a litigiului de către un tribunal competent, independent și imparțial.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că prevederile criticate au mai fost supuse controlului de constituționalitate în raport cu critici și prevederi constituționale similare, în acest sens fiind, spre exemplu, Decizia nr. 948 din 6 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I nr. 546 din 4 august 2010, sau Decizia nr. 197 din 6 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 350 din 23 mai 2012, prin care Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate.

Curtea a reținut că, potrivit dispozițiilor constituționale, accesul liber la justiție nu echivalează cu gratuitatea serviciului prestat de instanțele judecătorești, legiuitorul având deplina legitimitate constituțională de a impune taxe judiciare de timbru fixe sau calculate la valoare în funcție de obiectul litigiului.

Nicio dispoziție constituțională nu interzice stabilirea taxelor de timbru în justiție, fiind justificat ca persoanele care se adresează autorităților judecătorești să contribuie la acoperirea cheltuielilor prilejuite de realizarea actului de justiție. Regula este cea a timbrării acțiunilor în justiție, excepțiile fiind posibile numai în măsura în care sunt stabilite de legiuitor. Cheltuielile ocazionate de realizarea actului de justiție sunt cheltuieli publice, la a căror acoperire, potrivit art. 56 din Constituție, cetățenii sunt obligați să contribuie prin impozite și taxe, stabilite în condițiile legii.

Echivalentul taxelor judiciare de timbru este integrat în valoarea cheltuielilor stabilite de instanța de judecată prin hotărârea pe care o pronunță în cauză, plata acestora revenind părții care cade în pretenții.

În același sens este, de altfel, și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, prin care s-a statuat că o caracteristică a principiului liberului acces la justiție este aceea că nu este un drept absolut — Hotărârea din 28 mai 1985, pronunțată în Cauza *Ashingdane împotriva Regatului Unit al Marii Britanii*, paragraful 57. Astfel, acest drept, care cere prin însăși natura sa o reglementare din partea statului, poate fi subiectul unor limitări, atât timp cât nu este atinsă însăși substanța sa.

De asemenea, Curtea a statuat că, potrivit prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 327 din 25 aprilie 2008, justițiabilii pot obține scutiri, reduceri, amânări sau eșalonări de la plata taxelor judiciare de timbru, în acest sens fiind, spre exemplu Decizia nr. 722 din 2 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 547 din 2 august 2011.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 lit. c) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Kibédi Árpád și Kibédi Viorica în Dosarul nr. 3.313/320/2008 al Judecătorei Târgu Mureș. Definitivă și general obligatorie. Pronunțată în ședința publică din data de 19 iunie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ionița Cochințu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 661

din 19 iunie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, precum și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 1/2011 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor acordate beneficiarilor proveniți din sistemul de apărare, ordine publică și siguranță națională

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, precum și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 1/2011 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor acordate beneficiarilor proveniți din sistemul de apărare, ordine publică și siguranță națională, excepție ridicată de Lilian Florin Gheorghe Velicu în Dosarul nr. 5.006/91/2011 al Curții de Apel Galați — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 978D/2012.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, având în vedere jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 26 aprilie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 5.006/91/2011, **Curtea de Apel Galați — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, precum și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 1/2011 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor acordate beneficiarilor proveniți din sistemul de apărare, ordine publică și siguranță națională.** Excepția a fost ridicată de Lilian Florin Gheorghe Velicu într-o cauză având ca obiect soluționarea unei contestații la decizia de pensionare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul arată, în esență, că o lege retroactivează atunci când reglementează fapte care, înainte de intrarea ei în vigoare, au dat naștere, au modificat sau au stins o situație juridică sau efecte pe care acea situație juridică le-a produs înainte de această dată — *facta praeterita*. Pensia nu este *facta pendentia* sau *facta futura*, pentru a putea fi modificată, pentru viitor, prin micșorarea cuantumului acesteia, deoarece operațiunea de recalculare, prin schimbarea metodologiei de calcul în raport de stagiul de cotizare, este un aspect care vizează trecutul. Face referire la Deciziile Curții Constituționale nr. 120/2007 și nr. 82/2009 în care s-a reținut că „operațiunea de recalculare privește în mod inevitabil trecutul, pentru că stagiul de cotizare a fost realizat în trecut”, iar „actul normativ criticat nu poate desființa un drept câștigat, de vreme ce dreptul la pensie este un drept garantat de art. 47 alin. (2) din Constituție.” În continuare, arată că pensia este un contract social încheiat în momentul pensionării, pentru activități anterioare, cuantumul pensiei fiind

unul dintre elementele esențiale ale acestui contract. Dacă statul modifică, în mod unilateral, acest contract și diminuează cuantumul pensiei, este evident că actul normativ prin care face acest lucru modifică un element esențial al unui act juridic anterior, deci retroactivează asupra formării elementelor esențiale ale contractului.

Susține, de asemenea, că prevederile Legii nr. 119/2010 sunt neconstituționale, întrucât aceasta a fost promulgată în chiar ziua adoptării ei, fiind astfel contrară atât dispozițiilor art. 1 alin. (3) și (5), art. 16 alin. (1) și art. 146 din Constituție, cât și prevederilor art. 15 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale.

Arată că unele dintre motivele care au stat la baza adoptării Legii nr. 119/2010 au fost criza economică, diminuarea dezechilibrelor bugetare existente și menținerea deficitului bugetar, asigurarea sustenabilității financiare a sistemului public de pensii publice, eliminarea discrepanțelor. În continuare arată că bugetul pentru pensii a crescut în cadrul Serviciului Român de Informații — S.R.I. cu 6% în anul 2012, aceasta demonstrând, pe de o parte, că scopul preconizat de Guvern de a reduce deficitul bugetar nu s-a realizat, fiind creat un și mai mare dezechilibru, iar, pe de altă parte, că pentru majoritatea pensionarilor S.R.I. pensiile au crescut ca urmare a recalculării, situația autorului excepției fiind una minoritară. Aceasta demonstrează lipsa raportului de proporționalitate între mijloacele folosite și scopul urmărit, reclamantului fiindu-i impusă o sarcină excesivă, nerezonabilă și discriminatorie, deoarece restul categoriei din care face parte autorul excepției beneficiază de creșterea pensiei. Consideră, astfel, că se aduce atingere dispozițiilor art. 14 din Convenție. Susține, de asemenea, că actele normative criticate nu îndeplinesc condițiile de previzibilitate și coerență. În fine, arată că pensia este un bun ce intră sub incidența art. 1 din primul Protocol la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Curtea de Apel Galați — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale apreciază că actele normative criticate nu încalcă dispozițiile constituționale invocate. Astfel, o lege nu este retroactivă atunci când modifică pentru viitor o stare de drept născută anterior și nici atunci când suprimă producerea în viitor a efectelor unei situații juridice constituite sub imperiul legii vechi, pentru că în aceste cazuri legea nouă nu face decât să refuze supraviețuirea legii vechi și să reglementeze modul de acțiune în timpul următor intrării ei în vigoare, adică în domeniul ei propriu de aplicare. Totodată, arată că prevederile criticate nu restrâng dreptul la pensie, ca drept fundamental prevăzut de art. 47 alin. (2) din Constituție, ci prevăd recalcularea pensiilor de serviciu. De asemenea, nu se poate susține că ne aflăm în prezența unei identități de situații, astfel că tratamentul juridic diferit nu poate dobândi semnificația unei încălcări a principiului egalității în drepturi a cetățenilor ori a principiului neretroactivității legii civile. Art. 16 alin. (1) din Constituție impune legiuitorului instituirea unui tratament juridic identic pentru situații obiectiv identice. Împrejurări diferite, care plasează diferitele categorii de persoane în situații obiectiv diferite, justifică însă, iar uneori chiar impun instituirea unui tratament juridic diferit, fără ca prin aceasta să se aducă atingere principiului egalității în drepturi. Reține că obiectivul actului normativ criticat este acela de a transforma anumite pensii, în al căror cuantum se regăsea o semnificativă componentă necontributivă, în pensii întemeiate pe principiul contributivității. Din această perspectivă, Legea nr. 119/2010 nu face nicio deosebire între diferitele categorii de pensii supuse acestui proces, componenta necontributivă a pensiei speciale fiind deopotrivă eliminată pentru toate categoriile de pensii menționate în actul normativ. Ceea ce diferă sunt condițiile de recalculare a pensiilor în sistemul public de pensii, respectiv stagiile de cotizare în funcție de care se

calculează punctajul mediu anual și cuantumul veniturilor care se iau în calcul la stabilirea pensiilor, dar care nu pot fi dovedite.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile Legii nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 441 din 30 iunie 2010, precum și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 1/2011 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor acordate beneficiarilor proveniți din sistemul de apărare, ordine publică și siguranță națională, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 81 din 31 ianuarie 2011.

În opinia autorului excepției, prevederile criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (3) potrivit căruia România este stat de drept, democratic și social, în care drepturile și libertățile, enumerate în cuprinsul acestui alineat, sunt garantate și alin. (5) privind obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, art. 11 alin. (1) și (2) — „*Dreptul internațional și dreptul intern*”, art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 15 alin. (2) privind principiul neretroactivității legilor, art. 16 alin. (1) privind egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților, fără privilegii și fără discriminări și alin. (2) potrivit căruia „*Nimeni nu este mai presus de lege*” și art. 146 privind atribuțiile Curții Constituționale. Totodată, autorul excepției invocă și dispozițiile art. 14 privind interzicerea discriminării, cuprinse în Convenția pentru apărarea drepturilor și a libertăților fundamentale, și ale art. 1 — *Protecția proprietății* din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată, pentru următoarele considerente:

I. În ceea ce privește *criticile privind neconstituționalitatea extrinsecă* a Legii nr. 119/2010, prin încălcarea dispozițiilor art. 1 alin. (3) și (5), art. 16 alin. (1) și art. 146 din Constituție, cât și a prevederilor art. 15 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, întrucât aceasta a fost promulgată în chiar ziua adoptării ei, Curtea constată că acestea sunt neîntemeiate, pentru considerentele statuate de Curte prin Decizia nr. 1.423 din 20 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 885 din 14 decembrie 2011.

Astfel, în decizia menționată, reiterând cele statuate în Decizia nr. 975 din 7 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 568 din 11 august 2010, Curtea a reținut că orice lege, indiferent de natura ei — organică sau ordinară —, de procedura de adoptare — procedura obișnuită, de urgență sau pe calea angajării răspunderii Guvernului în fața celor două Camere ale Parlamentului —, poate fi atacată la Curtea Constituțională pentru motive de neconstituționalitate în cadrul

procedurilor prevăzute de regulamentele parlamentare și Legea nr. 47/1992, republicată, cu modificările ulterioare, dar înainte de emiterea decretului de promulgare de către Președintele României. În această ordine de idei, Curtea a reținut că procedura premergătoare trimiterii legii spre promulgare este reglementată prin Legea nr. 47/1992, care stabilește, prin dispozițiile art. 15 alin. (2), că în vederea exercitării dreptului de sesizare a Curții Constituționale, cu 5 zile înainte de a fi trimisă spre promulgare, legea se comunică Guvernului, Înaltei Curți de Casație și Justiție, precum și Avocatului Poporului și se depune la secretarul general al Camerei Deputaților și la cel al Senatului. Potrivit aceleiași norme, în cazul în care legea a fost adoptată cu procedură de urgență, termenul este de două zile. Prin aceeași decizie, Curtea a statuat că, în conformitate cu prevederile art. 147 alin. (2) din Constituție și ale art. 18 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, „în cazurile de neconstituționalitate care privesc legile, înainte de promulgarea acestora, Parlamentul este obligat să reexamineze dispozițiile respective pentru punerea lor de acord cu decizia Curții Constituționale”, observând că, în cazul legilor declarate parțial neconstituționale, după punerea lor de acord cu decizia Curții Constituționale de către Parlament, Președintele României este obligat să promulge legea în termen de 10 zile, conform art. 77 alin. (3) din Legea fundamentală. În cadrul acestui termen, Președintele poate promulga legea în oricare dintre zilele care îi stau la dispoziție, prin emiterea unui decret în temeiul art. 100 din Constituție, care se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, odată cu legea.

Curtea a observat că Legea nr. 119/2010, precum și Decretul nr. 604/2010 au fost publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 441 din 30 iunie 2010. De asemenea, Curtea a reținut că decretul de promulgare a fost emis la data de 29 iunie 2010, deci în interiorul termenului de două zile prevăzut de Legea nr. 47/1992. Natura juridică a acestui termen este una de protecție a titularilor dreptului de sesizare a Curții Constituționale, spre a se evita promulgarea intempestivă a legii și eludarea, în acest fel, a controlului de constituționalitate *a priori*. Pentru a întări finalitatea urmărită prin instituirea acestui termen, Curtea, prin Decizia nr. 975 din 7 iulie 2010, a stabilit că, în măsura în care titularii dreptului de sesizare și-au exercitat acest drept în interiorul termenului respectiv, controlul de constituționalitate *a priori* va fi exercitat chiar dacă decretul de promulgare a fost emis înainte ca aceștia să își fi exercitat dreptul prevăzut de art. 146 lit. a) din Constituție. Or, cu privire la viitoarea Lege nr. 119/2010, titularii dreptului de sesizare prevăzuți la art. 146 lit. a) din Constituție nu și-au exercitat acest drept. Astfel, chiar dacă Președintele a promulgat legea criticată pentru neconstituționalitate, aceștia aveau dreptul și posibilitatea să sesizeze Curtea Constituțională în termenul de două zile prevăzut de lege cu privire la textele care au făcut obiectul reexaminării. Încălcarea acestui termen nu se poate converti într-un motiv de neconstituționalitate a legii, lege care a fost adoptată de către Parlament, din punct de vedere extrinsec, cu respectarea tuturor exigențelor de ordin constituțional. Promulgarea este un act ulterior adoptării legii și exterior voinței emitentului actului, astfel încât eventualele probleme de constituționalitate în legătură cu acesta nu afectează constituționalitatea extrinsecă a legii.

De altfel, prin Decizia nr. 975 din 7 iulie 2010, Curtea a arătat că, „indiferent de forma de exercitare a controlului de constituționalitate pe cale a priori sau a posteriori, acesta se va putea realiza, întotdeauna, numai prin respectarea strictă a Legii nr. 47/1992, republicată, cu modificările ulterioare, precum și a dispozițiilor regulamentelor celor două Camere ale Parlamentului de către autoritățile publice implicate, lipsirea de substanță a uneia dintre cele două forme de control constituțional fiind de neconceput într-un stat de drept”, ceea ce demonstrează clar că respectarea termenului de două zile este

o obligație a autorităților publice implicate în procedura de promulgare, fiind deci o condiție exterioară legii. Nu în ultimul rând, Curtea a reținut că obiectul controlului de constituționalitate reglementat la art. 146 lit. d) din Constituție îl constituie legile și ordonanțele Guvernului, și nu decretul de promulgare sau modul în care instituțiile publice înțeleg să își exercite competențele constituționale sau legale.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția pronunțată de Curte prin deciziile menționate, precum și considerentele care le-au fundamentat sunt valabile și în prezenta cauză.

II. Referitor la *criticile de neconstituționalitate intrinsecă*, Curtea constată că Legea nr. 119/2010 a mai fost supusă controlului de constituționalitate, prin raportare la motive similare de neconcordanță cu Legea fundamentală, în acest sens fiind Decizia nr. 1.587 din 13 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 81 din 1 februarie 2012, Decizia nr. 1.270 din 27 septembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 826 din 22 noiembrie 2011, și Decizia nr. 1.380 din 18 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 847 din 29 noiembrie 2011.

În deciziile menționate, Curtea a reținut că pensiile de serviciu sunt compuse din două elemente, indiferent de modul de calcul specific stabilit de prevederile legilor speciale, și anume: pensia contributivă și un supliment din partea statului care, cumulată cu pensia contributivă, formează pensia de serviciu stabilită în legea specială. Acordarea acestui supliment, neavând ca temei contribuția la sistemul de asigurări sociale, ține de politica statului în domeniul asigurărilor sociale și nu se subsumează dreptului constituțional la pensie, ca element constitutiv al acestuia. Prin urmare, dobândirea dreptului la pensie specială nu poate fi considerată ca instituind o obligație *ad aeternum* a statului de a acorda acest drept, singurul drept câștigat reprezentând doar prestațiile deja realizate până la intrarea în vigoare a noii reglementări și asupra cărora legiuitorul nu ar putea interveni decât prin încălcarea dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Constituție. Conformându-se dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Constituție, textele de lege criticate afectează pensiile speciale doar pe viitor și numai în ceea ce privește cuantumul acestora. Celelalte condiții privind acordarea acestora, respectiv stagiul efectiv de activitate în profesie și vârsta eligibilă, nu sunt afectate de noile reglementări. De asemenea, Legea privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor nu se răsfrânge asupra prestațiilor deja obținute anterior intrării sale în vigoare, care constituie *facta praeterita*.

Curtea a statuat, de asemenea, că partea necontributivă a pensiei de serviciu, chiar dacă poate fi încadrată, potrivit interpretării pe care Curtea Europeană a Drepturilor Omului a dat-o art. 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în noțiunea de „bun”, ea reprezintă totuși, din această perspectivă, un drept câștigat numai cu privire la prestațiile de asigurări sociale realizate până la data intrării în vigoare a noii legi, iar suprimarea acestora pentru viitor nu are semnificația expropriării.

În privința pretensei încălcări a dispozițiilor art. 16 din Constituție și ale art. 11 și art. 20 din Legea fundamentală raportate la art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Curtea reține că stabilirea stagiilor de cotizare și a metodologiei de calcul al pensiei pentru diferitele categorii profesionale prevăzute la art. 1 din Legea nr. 119/2010 este de competență exclusivă a legiuitorului, care, ținând cont de particularitățile activității desfășurate de către acestea, reglementează reguli specifice, fapt ce nu constituie o discriminare.

De altfel, prin Decizia nr. 1.237 din 6 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 785 din 24 noiembrie 2010, Curtea, în privința cadrelor militare în

activitate, soldații și gradații voluntari, polițiștii și funcționarii publici cu statut special din sistemul administrației penitenciarelor, din domeniul apărării naționale, ordinii publice și siguranței naționale, a statuat că aceștia au beneficiat și continuă să beneficieze de un statut aparte, justificat de natura activității desfășurate, care creează condițiile unei uzuri corporale accentuate prin expunere la pericole de vătămare corporală și chiar de amenințare a vieții. Principiul egalității, așa cum s-a arătat în mod constant în jurisprudența Curții Constituționale, nu presupune uniformitate, ci, dimpotrivă, situații obiectiv diferite ce justifică și chiar impun instituirea unui tratament juridic diferențiat.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, considerentele și soluția deciziilor amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

III. Cât privește *criticile de neconstituționalitate intrinsecă* având ca obiect prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 1/2011 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor acordate beneficiarilor proveniți din sistemul de apărare, ordine publică și siguranță națională, autorul a invocat aceleași dispoziții constituționale și convenționale.

Având în vedere cele menționate, Curtea apreciază că aceleași rațiuni impun în prezenta cauză respingerea ca neîntemeiată a criticilor de neconstituționalitate intrinsecă având ca obiect prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 1/2011 raportat la aceleași dispoziții constituționale și convenționale.

Distinct față de cele reținute în deciziile menționate, Curtea constată că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2011 a fost adoptată în virtutea faptului că în termenul prevăzut de Legea nr. 119/2010 nu au fost identificate documentele necesare dovedirii în totalitate a veniturilor în cadrul procesului de recalculare pentru aproximativ 140.000 de persoane, lucru care a avut un impact negativ asupra valorificării dreptului la pensie al beneficiarilor acestei legi, în sensul că, pentru cei care nu au prezentat acte care să dovedească veniturile obținute, în funcție de care s-a recalculat pensia de serviciu, s-a utilizat salariul mediu brut pe economie. Totodată, s-au avut în vedere atât instituirea unei etape de revizuire a cuantumului pensiilor cu respectarea principiului contributivității, scopul fiind acela de a nu sancționa persoanele care, fără a avea vreo culpă, nu au reușit în intervalul inițial pus la dispoziție de legiuitor prin Legea nr. 119/2010 să identifice documentele doveditoare ale veniturilor realizate pe parcursul întregii activități, cât și exigențele subliniate de puterea judecătorească în cadrul controlului jurisdicțional exercitat cu ocazia aplicării Legii nr. 119/2010, în vederea instituirii unor măsuri legislative pe

baza cărora instituțiile implicate să identifice și să transmită caselor de pensii sectoriale toate elementele necesare pentru stabilirea drepturilor de pensie într-un mod obiectiv și justificat. Toate aceste împrejurări se regăsesc în preambulul actului normativ criticat, vizează interesul public și constituie elementele unei situații extraordinare, ce nu suferă amânare și care au impus adoptarea de măsuri imediate pentru reglementarea unor aspecte în scopul revizuirii pensiilor recalculat potrivit art. 1 lit. a) și b) din Legea nr. 119/2010.

Totodată, Curtea constată că actele normative criticate îndeplinesc *condițiile de claritate și previzibilitate*, astfel cum au fost acestea definite în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului. Astfel, instanța europeană s-a pronunțat în mod constant, statuând că o normă este „previzibilă” atunci când este redactată cu suficientă precizie, în așa fel încât să permită oricărei persoane — care, la nevoie, poate apela la consultanță de specialitate — să își corecteze conduita (Hotărârea din 29 martie 2000, pronunțată în Cauza *Rotaru împotriva României*, paragraful 55). Totodată, instanța de contencios al drepturilor omului a statuat, de exemplu, prin Hotărârea din 20 mai 1999, pronunțată în Cauza *Rekvenyi contra Ungariei*, paragraful 34, că previzibilitatea consecințelor ce decurg dintr-un act normativ determinat nu poate avea o certitudine absolută, întrucât, oricât de dorită ar fi aceasta, ea ar da naștere la o rigiditate excesivă a reglementării. Totodată, prin Hotărârea din 24 mai 2007, pronunțată în Cauza *Dragotoniu și Militaru-Pidhorni contra României*, paragraful 35, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut că însemnătatea noțiunii de previzibilitate depinde în mare măsură de contextul textului de lege, de domeniul pe care îl acoperă, precum și de numărul și calitatea destinatarilor săi. (A se vedea și Hotărârea din 28 martie 1990, pronunțată în Cauza *Groppera Radio AG și alții împotriva Elveției*, paragraful 68.) Previzibilitatea legii nu se opune ca persoana interesată să fie nevoită să recurgă la o bună consiliere pentru a evalua, la un nivel rezonabil în circumstanțele cauzei, consecințele ce ar putea decurge dintr-o anumită acțiune. Totodată, aceeași instanță a mai reținut că, din cauza principiului generalității legilor, conținutul acestora nu poate prezenta o precizie absolută. Una din tehnicile de reglementare constă în recurgerea mai degrabă la categorii generale decât la liste exhaustive. De asemenea, numeroase legi se folosesc de eficacitatea formulelor mai mult sau mai puțin vagi pentru a evita o rigiditate excesivă și a se putea adapta la schimbările de situație. Funcția decizională acordată instanțelor servește tocmai pentru a îndepărta îndoilele ce ar putea exista în privința interpretării normelor, ținând cont de evoluțiile practicii cotidiene, cu condiția ca rezultatul să fie coerent.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, precum și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 1/2011 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor acordate beneficiarilor proveniți din sistemul de apărare, ordine publică și siguranță națională, excepție ridicată de Lilian Florin Gheorghe Velicu în Dosarul nr. 5.006/91/2011 al Curții de Apel Galați — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 iunie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 678

din 26 iunie 2012

asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (1) și (2) din Decretul-lege nr. 118/1990 privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate din motive politice de dictatura instaurată cu începere de la 6 martie 1945, precum și celor deportate în străinătate ori constituite în prizonieri

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (1) și (2) din Decretul-lege nr. 118/1990 privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate din motive politice de dictatura instaurată cu începere de la 6 martie 1945, precum și celor deportate în străinătate ori constituite în prizonieri, excepție ridicată de Avocatul Poporului, în temeiul art. 146 lit. d) teza a doua din Constituție, și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.023D/2012.

La apelul nominal răspunde Gheorghe Iancu, Avocat al Poporului. Procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul Avocatului Poporului, care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, deoarece dispozițiile de lege criticate contravin art. 16 alin. (1) din Constituție privind egalitatea în fața legii. Astfel, o persoană care — în aceeași perioadă — a fost supusă ambelor măsuri represive, strămutarea și obligarea la domiciliu forțat, nu este în aceeași situație juridică cu o persoană care a suferit o singură măsură represivă. Există, așadar, o justificare obiectivă și rațională care trebuie să ducă la tratamente juridice diferite și, prin urmare, textele de lege criticate sunt neconstituționale, imprecise și neclare.

Domnul judecător Acsinte Gaspar îl întreabă pe autorul excepției de neconstituționalitate dacă are cunoștință despre persoane care s-au aflat în dubla situație — a strămutării și a obligării la domiciliu forțat — în aceeași perioadă și care ar fi numărul acestor persoane.

Avocatul Poporului răspunde în sensul că există o Asociație a Strămutaților, Refugiaților și Condamnaților Politici (formată din circa 400 membri), iar, urmare a memoriului acesteia adresat Avocatului Poporului, a ridicat excepția de neconstituționalitate. Arată că va depune la Curtea Constituțională o copie a acestui memoriu.

Domnul judecător Puskás Valentin Zoltán îl întreabă pe autorul excepției de neconstituționalitate în ce a constatat dubla situație a strămutării și a domiciliului forțat.

Avocatul Poporului răspunde în sensul că nu se poate susține că măsura strămutării ar absorbi măsura obligării la domiciliu forțat, întrucât strămutarea se făcea pe câmp, fără a fi

identificată vreo adresă precisă, or, noțiunea de „domiciliu” presupune o adresă exactă și precisă.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate, întrucât este vorba despre o chestiune de interpretare și aplicare a legii, soluționată de Înalta Curte de Casație și Justiție prin Decizia nr. 8/2012.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Adresa nr. 5.750 din 28 mai 2012, **Avocatul Poporului a sesizat Curtea Constituțională, în temeiul art. 146 lit. d) teza a doua din Constituție, cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (1) și (2) din Decretul-lege nr. 118/1990 privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate din motive politice de dictatura instaurată cu începere de la 6 martie 1945, precum și celor deportate în străinătate ori constituite în prizonieri, republicat.**

În motivarea excepției de neconstituționalitate Avocatul Poporului susține următoarele:

I. În primul rând, dispozițiile de lege criticate încalcă principiul securității juridice, stabilit de prevederile art. 1 alin. (5) din Constituție, prevederi care „instituie o obligație generală impusă tuturor subiectelor de drept. Astfel, în activitatea sa, legiuitorul trebuie să respecte Legea fundamentală și să asigure calitatea legislației, pentru a fi destul de accesibilă și de previzibilă, adică enunțată cu suficientă precizie pentru a permite individului — asistat, dacă este cazul, de consilieri — să își adapteze comportamentul (cauza *Partidul Comunistilor — Nepeckerști și Ungureanu împotriva României*).

Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că, în situația în care statele decid să adopte legi în vederea despăgubirii victimelor pentru nedreptățile comise în trecut, acestea trebuie aplicate cu o claritate și o coerență rezonabile pentru a evita, pe cât posibil, insecuritatea juridică și incertitudinea pentru persoanele îndreptățite. În această privință, trebuie subliniat că incertitudinea, fie ea legislativă, administrativă sau jurisdicțională, este un factor important care trebuie luat în considerare pentru a aprecia comportamentul statului (cauza *Beian împotriva României*)."

După cum se poate observa din prevederile de lege criticate, legiuitorul folosește pentru persoanele care au fost strămutate expresia „în situațiile”, iar pentru cele împotriva cărora s-a luat măsura domiciliului obligatoriu se menționează expresia „în una dintre situațiile”. Cele două expresii evidențiază imprecizia conținutului textelor legale supuse controlului de constituționalitate și conduc la o stare de confuzie și incertitudine în acordarea drepturilor persoanelor beneficiare ale normelor indicate.

Pentru ca o lege să fie respectată, ea trebuie să fie înțeleasă, iar pentru a fi înțeleasă, ea trebuie să fie suficient de precisă și previzibilă, așadar să ofere securitate juridică destinatarilor săi. Or, modul în care este reglementată acordarea indemnizațiilor pentru cele două măsuri represive nu conferă precizie textelor de lege și nu oferă securitate juridică destinatarilor săi.

Avocatul Poporului menționează că, în jurisprudența sa, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că „cetățeanul trebuie să dispună de informații suficiente asupra normelor juridice aplicabile într-un caz dat și să fie capabil să prevadă, într-o măsură rezonabilă, consecințele care pot apărea dintr-un act determinat. Pe scurt, legea trebuie să fie, în același timp, accesibilă și previzibilă” (Cazul *Sunday Times împotriva Regatului Unit*, 1979).

Este evident că, în situația în care normele criticate s-ar fi bucurat de o precizie bine conturată, ar fi rezultat, în mod indubitabil, că legiuitorul a avut în vedere două situații diferite, în sensul că măsura represivă a domiciliului obligatoriu era luată separat de măsura strămutării.

Avocatul Poporului apreciază că cele patru criterii privind claritatea, precizia, previzibilitatea și predictibilitatea nu sunt îndeplinite, întrucât legiuitorul nu a stabilit în mod clar și coerent dacă indemnizațiile lunare stabilite pentru persoanele care au fost supuse ambelor măsuri represive, în aceeași perioadă sau în perioade diferite, se pot cumula sau care dintre cele două se poate acorda.

Așadar, modul deficitar de redactare a acestor norme nu corespunde exigențelor de tehnică legislativă specifice normelor juridice, iar nerespectarea principiului previzibilității duce la o incoerență a sistemului normativ.

Întrucât textele de lege nu îndeplinesc criteriul de calitate prevăzut de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în înțelesul consacrat de jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, acestea fiind lipsite de precizie și claritate, a fost posibilă interpretarea și aplicarea neunitară a acestora.

Așadar, Avocatul Poporului consideră că textele criticate nu se încadrează în coordonatele principiului securității juridice, consacrat de art. 1 alin. (5) din Legea fundamentală, motiv pentru care nu se realizează o aplicare coerentă și corectă a acestora.

Avocatul Poporului mai menționează „faptul că strămutarea populației și/sau fixarea de domiciliu obligatoriu realizate după 6 martie 1945 a reprezentat o practică politică prin care s-a urmărit controlul asupra societății, afectând un număr mare de persoane, iar efectul strămutării s-a reflectat și în dezvoltarea familiei, care s-a văzut deposedată de posibilitatea de a transmite, de la o generație la alta, valorile morale și materiale”.

Or, prin lipsa de precizie a textelor de lege criticate, se pune în discuție chiar scopul urmărit de legiuitor, care a avut în vedere repararea integrală a prejudiciului suferit ca urmare a măsurilor administrative abuzive care au fost luate atât în aceeași perioadă, dar și în perioade diferite, împotriva unor categorii de persoane.

II. Dispozițiile art. 4 alin. (1) și (2) din Decretul-lege nr. 118/1990, republicat, vin în contradicție și cu principiul egalității în drepturi a cetățenilor, instituit de art. 16 alin. (1).

Inițial, Decretul-lege nr. 118/1990, la art. 3, nu prevedea indemnizații în quantum distinct pentru fiecare tip de persecuție politică, quantumul acestora fiind stabilit identic, indiferent de gravitatea măsurii. Ca atare, legiuitorul a avut în vedere o absorbție a celor două indemnizații, cea acordată pentru stabilirea domiciliului obligatoriu și cea de strămutare.

Distincția dintre situațiile prevăzute la art. 1 din Decretul-lege nr. 118/1990 a fost realizată prin art. 1 pct. 1 din Legea nr. 53/1993 pentru modificarea și completarea Decretului-lege nr. 118/1990 privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate din motive politice de dictatura instaurată cu începere de la 6 martie 1945, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 157 din 12 iulie 1993, care a modificat acest articol. Astfel, prin noua reglementare, legiuitorul a dorit să evidențieze indemnizațiile acordate pentru fiecare dintre cele două măsuri represive.

Sub acest aspect, prin modificarea realizată s-au stabilit quantumuri diferite pentru fiecare an de strămutare, respectiv domiciliu obligatoriu, tocmai în considerarea naturii și gravității celor două măsuri, precum și a consecințelor diferite ale acestora asupra persoanelor vizate.

Scopul acestei măsuri legislative, și anume acela de a trata diferit și distinct cele două măsuri, strămutare și domiciliu forțat, a fost asigurarea unei reparații complete și echitabile, atunci când acestea au fost luate fie în perioade distincte, fie în aceeași perioadă, în decursul celei prevăzute de lege.

Acordarea, chiar și în urma modificării intervenite, a unei singure indemnizații persoanei asupra căreia s-au dispus cele două măsuri represive, în aceeași perioadă sau în perioade diferite, pe motiv că indemnizația pentru strămutare are un quantum mai mare și ar include-o și pe cea de domiciliu forțat, conduce la o inegalitate între persoanele care au fost afectate doar de măsura strămutării și cele care au suferit ambele măsuri represive. În atare condiții, ambele categorii de persoane ar fi supuse aceluiași tratament, deși sunt în situații diferite, justificate obiectiv sau rațional.

Este adevărat că legiuitorul este liber să opteze atât în privința măsurilor reparatorii, cât și a întinderii și a modalității de acordare a acestora, în funcție de situația concretă a persoanelor îndreptățite să beneficieze de aceste despăgubiri, însă prin aceasta nu ar trebui să se instituie același tratament juridic pentru categoriile de cetățeni aflate în situații obiectiv și rațional diferite.

Cele două măsuri represive, „strămutarea” și „stabilirea domiciliului obligatoriu”, au fost reglementate în mod distinct și diferit datorită efectelor produse, motiv pentru care s-a stabilit, raportat la fiecare dintre aceste măsuri, câte o indemnizație, iar indemnizația pentru strămutare este diferită de cea pentru stabilirea domiciliului obligatoriu.

Avocatul Poporului arată că în stabilirea unei indemnizații echitabile și nediscriminatorii trebuie să plecăm de la definițiile noțiunilor de „strămutare” și „stabilirea domiciliului obligatoriu”.

În Dicționarul explicativ al limbii române, „strămutarea” este definită ca fiind „acțiunea de mutare în alt loc”, fără o anumită adresă. Prin urmare, în lumina definiției enunțate, măsura strămutării este cea care se realizează dintr-o dată și constă în dislocarea unei persoane dintr-o localitate — în care trăiește și pe care singură a ales-o — și așezarea ei forțată într-un alt spațiu stabilit de către autorități (fie că era o localitate sau un spațiu determinat între două localități).

Cu privire la noțiunea de „domiciliu obligatoriu”, Avocatul Poporului precizează că domiciliul unei persoane trebuie înțeles ca adresă la care persoana fizică își are locuința principală, iar adresa, fiind de esența domiciliului, trebuie înscrisă în toate documentele de evidență. Or, au fost cazuri în care familii întregi erau strămutate în afara localităților, în plin câmp, spre exemplu cei care au fost strămutați „în Bărăgan”, motiv pentru care stabilirea unui domiciliu nu era posibilă, întrucât strămutarea era realizată între localități.

Prin urmare, aplicarea aceluiași tratament asupra unor persoane aflate în situații obiectiv și rațional diferite reprezintă o încălcare a principiului egalității în drepturi care nu poate fi acceptată. Scopul legiuitorului de a trata diferențiat și distinct cele două măsuri a fost asigurarea unei reparații complete și echitabile, atunci când, în perioade distincte sau în aceeași perioadă, față de o persoană s-a luat atât măsura represivă a strămutării, cât și cea a domiciliului forțat.

Avocatul Poporului apreciază că modul deficitar de redactare a normelor criticate a condus la instituirea încălcării principiului egalității în drepturi, având în vedere și faptul că, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statuat că egalitatea în drepturi implică posibilitatea unui tratament juridic diferit la situații diferite (Decizia nr. 140/1996). Or, în situația creată de dispozițiile criticate, persoanele care au suferit o singură măsură represivă primesc aceeași indemnizație cu cei care au suferit cele două măsuri represive.

Din cele enunțate, rezultă că dispozițiile de lege criticate nu indică într-un mod suficient de clar elementele și condițiile necesare pentru acordarea drepturilor prevăzute de lege persoanelor care au suferit, în aceeași perioadă sau în perioade diferite, măsurile reglementate de art. 1 alin (1) lit. d) și e) din Decretul-lege nr. 118/1990, întrucât nu se poate desprinde o concluzie fermă cu privire la aplicabilitatea normelor.

În final, Avocatul Poporului face precizarea că argumentele de neconstituționalitate nu se întemeiază pe aspecte care țin de interpretarea și aplicarea legii, însă folosirea de către legiuitor a unor expresii imprecise lasă loc interpretărilor care sunt de natură să conducă la neconstituționalitatea dispozițiilor criticate.

Textele de lege criticate ar fi constituționale în măsura în care s-ar prevedea că se pot acorda indemnizații distincte dacă cele două măsuri administrative represive nu coincid ca perioadă și nu se absorb una pe cealaltă.

Potrivit prevederilor art. 33 coroborate cu art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat, până la data pronunțării, punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, susținerile Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, înscrisurile depuse de Avocatul Poporului după închiderea dezbaterilor, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) teza a doua din Constituție și ale art. 1 alin. (1), ale art. 3, 10, 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 4 alin. (1) și (2) din Decretul-lege nr. 118/1990 privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate din motive politice de dictatura instaurată cu începere de la 6 martie 1945, precum și celor deportate în străinătate ori constituite în prizonieri, republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 631 din 23 septembrie 2009, care au următorul conținut:

„(1) *Persoanele care s-au aflat în situațiile prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. a), b) și e) și alin. (2) au dreptul la o indemnizație lunară de 200 lei pentru fiecare an de detenție, strămutare în alte localități, deportare în străinătate sau prizonierat, indiferent dacă sunt sau nu sunt pensionate.*

(2) *Persoanele care s-au aflat în una dintre situațiile prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. c) și d) au dreptul la o indemnizație lunară de 100 lei pentru fiecare an de internare abuzivă în spitalele de psihiatrie sau de domiciliu obligatoriu, indiferent dacă sunt sau nu sunt pensionate.*”

Dispozițiile art. 1 alin. (1) și (2), la care fac trimitere textele de lege criticate, au următorul conținut:

„(1) *Constituie vechime în muncă și se ia în considerare la stabilirea pensiei și a celorlalte drepturi ce se acordă, în funcție de vechimea în muncă, timpul cât o persoană, după data de 6 martie 1945, pe motive politice:*

a) *a executat o pedeapsă privativă de libertate în baza unei hotărâri judecătorești rămase definitivă sau a fost lipsită de libertate în baza unui mandat de arestare preventivă pentru infracțiuni politice;*

b) *a fost privată de libertate în locuri de deținere în baza unor măsuri administrative sau pentru cercetări de către organele de presiune;*

c) *a fost internată în spitale de psihiatrie;*

d) *a avut stabilit domiciliu obligatoriu;*

e) *a fost strămutată într-o altă localitate.*

(2) *De aceleași drepturi beneficiază și persoana care:*

a) *a fost deportată în străinătate după 23 august 1944;*

b) *a fost constituită în prizonier de către partea sovietică după data de 23 august 1944 ori, fiind constituită ca atare, înainte de această dată, a fost reținută în captivitate după încheierea armistițiului.*”

Avocatul Poporului susține că dispozițiile de lege criticate contravin următoarelor dispoziții din Constituție: art. 1 alin. (5), potrivit căruia, „În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie”, și art. 16 alin. (1) privind egalitatea în fața legii.

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Autorul excepției de neconstituționalitate critică dispozițiile art. 4 alin. (1) și (2) din Decretul-lege nr. 118/1990, republicat, din perspectiva lipsei de claritate și precizie a reglementării elementelor și condițiilor necesare pentru acordarea drepturilor prevăzute de lege persoanelor care au suferit, în aceeași perioadă sau în perioade diferite, măsurile reglementate de art. 1 alin. (1) lit. d) și e) din Decretul-lege nr. 118/1990, respectiv strămutarea și stabilirea domiciliului obligatoriu, ceea ce ar conduce la o interpretare și aplicare neunitară de către instanțele judecătorești.

În analiza dispozițiilor de lege criticate, Curtea reține că este necesar a se distinge între: pe de-o parte, cazurile în care o persoană s-a aflat în situațiile prevăzute de art. 1 alin. (1) lit. d) și e) din Decretul-lege nr. 118/1990, respectiv strămutarea și stabilirea domiciliului obligatoriu, în aceeași perioadă; și, pe de altă parte, cazurile în care o persoană s-a aflat în aceeași ipoteză, dar în perioade diferite.

1. Cu privire la persoanele din prima categorie, Curtea reține următoarele:

În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 4 alin. (1) și (2) din Decretul-lege nr. 118/1990, republicat, exista o practică judecătorească neunitară, potrivit căreia:

— unele instanțe judecătorești au considerat că, în cazul în care perioada de strămutare coincide cu perioada de domiciliu forțat, persoana în cauză poate beneficia de o singură indemnizație prevăzută de lege. Astfel, noțiunile de „strămutare” și „domiciliu obligatoriu” sunt distincte, însă măsura strămutării implică în mod necesar și fixarea unui domiciliu obligatoriu, în timp ce domiciliul obligatoriu nu presupune strămutarea persoanei. Prin stabilirea a două indemnizații pentru persoanele

strămutate, în considerarea faptului că acestea au avut și restricții imobiliare, se ajunge ca aceste persoane să fie despăgubite cu o indemnizație totală mai mare decât persoanele condamnate sau private de libertate în mod abuziv, ceea ce înfrânge voința legiuitorului, a cărui intenție a fost de a stabili despăgubiri echitabile în considerarea persoanei persecutate politic, și nu în raport de numărul situațiilor în care se poate încadra acea persoană persecutată politic. Prin urmare, aceste instanțe judecătorești au considerat că, atunci când cele două măsuri abuzive coincid ca perioadă, persoana îndreptățită nu poate primi legal două indemnizații, ci doar una singură;

— alte instanțe judecătorești au considerat că, în aceeași ipoteză, cele două indemnizații pot fi cumulate, întrucât cuantumul lor este prevăzut distinct de Decretul-lege nr. 118/1990, iar interpretarea în sensul că situația de strămutare include și pe cea vizând domiciliul obligatoriu privează persoanele îndreptățite de un drept prevăzut de lege. Aceste instanțe au considerat că legiuitorul a reglementat, ca măsuri administrative abuzive, distinct „strămutarea” și „stabilirea domiciliului obligatoriu”. Astfel, măsura strămutării este cea care se realizează dintr-odată și constă în dislocarea unei persoane dintr-un spațiu (localitate) în care trăiește și pe care singură l-a ales și așezarea ei forțată într-un alt spațiu stabilit de către autoritățile regimului autoritar. Acestei persoane nu i s-a impus să nu părăsească localitatea stabilită pentru strămutare. Măsura domiciliului obligatoriu este diferită de cea a strămutării, strămutarea neincluzând și domiciliul obligatoriu, deoarece strămutarea se finalizează odată cu mutarea persoanei într-un teritoriu impus, iar domiciliul obligatoriu se aplică după epuizarea măsurii strămutării și se finalizează prin ridicarea interdicției.

Existența acestei practici neunitare a determinat Avocatul Poporului să sesizeze Înalta Curte de Casație și Justiție cu soluționarea unui recurs în interesul legii cu privire la aplicarea art. 1 alin. (1) lit. d) și e) raportat la art. 4 alin. (1) și (2) din Decretul-lege nr. 118/1990, referitor la dreptul unor persoane persecutate din motive politice de dictatura instaurată în România cu începere de la 6 martie 1945, republicat, cu modificările și completările ulterioare, de a cumula indemnizația pentru perioada de strămutare cu cea prevăzută pentru perioada de domiciliu forțat, atunci când aceste perioade au coincis.

Prin Decizia nr. 8 din 14 mai 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 387 din 11 iunie 2012, Înalta Curte de Casație și Justiție a admis recursurile în interesul legii declarate de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și de Avocatul Poporului, stabilind că, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 1 alin. (1) lit. d) și e), raportat la art. 4 alin. (1) și (2) din Decretul-lege nr. 118/1990, republicat, atunci când perioada de strămutare coincide cu perioada de domiciliu obligatoriu, persoana îndreptățită poate beneficia de o singură indemnizație prevăzută de lege, respectiv cea pentru perioada de strămutare. În acest sens, prin decizia sus-menționată s-a reținut că „*acordarea a două indemnizații diferite se justifică, în concepția legiuitorului, atunci când cele două măsuri administrative diferite au fost luate în perioade de timp distincte. În situația în care perioada strămutării coincide cu perioada domiciliului obligatoriu, Înalta Curte constată că nu se poate cumula indemnizația pentru cele două măsuri, pentru că domiciliul obligatoriu este consecința strămutării, fiind absorbit de aceasta din urmă. În acest caz, persoana îndreptățită la măsuri reparatorii va beneficia de o singură indemnizație, cea care i se cuvine ca urmare a strămutării. Dacă s-ar accepta punctul de vedere contrar, potrivit căruia se pot*

cumula indemnizațiile pentru perioada strămutării, ce coincide cu perioada domiciliului obligatoriu, s-ar ajunge la situații inechitabile, în care o persoană strămutată și care nu a putut părăsi locul strămutării să poată beneficia de o indemnizație mai mare decât persoanele care au executat pedepse privative de libertate sau au fost arestate ori decât persoanele împotriva cărora a fost luată atât măsura strămutării, cât și cea a domiciliului obligatoriu, însă în perioade diferite de timp”.

Prin urmare, problema dedusă controlului de constituționalitate constituie, în realitate, o problemă de interpretare și de aplicarea a dispozițiilor de lege criticate, rezolvată de Înalta Curte de Casație și Justiție prin soluționarea recursului în interesul legii, potrivit competenței sale prevăzute de Constituție. Astfel, potrivit art. 126 alin. (3) din Constituție, „*Înalta Curte de Casație și Justiție asigură interpretarea și aplicarea unitară a legii de către celelalte instanțe judecătorești, potrivit competenței sale”.*

Eventualele neclarități și imprecizii ale textului de lege criticat care au condus la o aplicare neunitară de către instanțele judecătorești au fost înlăturate prin decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție, pronunțată în cadrul soluționării recursului în interesul legii, decizie obligatorie pentru instanțele judecătorești, potrivit art. 330⁷ alin. 4 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 142 din Constituție, Curtea Constituțională este garantul supremației Constituției, iar, potrivit art. 2 alin. (1) și (2) din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională asigură controlul de constituționalitate a legilor, a ordonanțelor Guvernului, a tratatelor internaționale și a regulamentelor Parlamentului, prin raportare la dispozițiile și principiile Constituției.

Așadar, Curtea constată că nu intră sub incidența controlului de constituționalitate aplicarea și interpretarea legii, acestea fiind atributul exclusiv al instanțelor judecătorești.

2. Cu privire la persoanele din a doua categorie, Curtea constată că, din conținutul textelor de lege criticate, reiese cu claritate că se pot acorda indemnizații distincte și considera vechime în muncă distinctă de care să se țină seama la stabilirea pensiei și a celorlalte drepturi ce se acordă, în situația în care cele două măsuri administrative abuzive nu coincid ca perioadă. Astfel, prin Decizia nr. 8 din 14 mai 2012, Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat că „*Textul de lege nu interzice, cu privire la aceeași persoană, ca indemnizațiile să fie acordate și să fie recalculate vechimea în muncă în cazul în care cele două măsuri administrative, cea a strămutării și cea a domiciliului obligatoriu, au fost luate în perioade de timp diferite”.*

Prin urmare, în analiza excepției de neconstituționalitate a art. 4 alin. (1) și (2) din Decretul-lege nr. 118/1990, astfel cum a fost formulată și motivată, nu se pune problema încălcării principiului egalității în drepturi a cetățenilor, consacrat de art. 16 alin. (1) din Constituție, ci o chestiune de interpretare și aplicare a acestor dispoziții, care intră în atribuțiile instanțelor judecătorești.

În concluzie, Curtea va respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (1) și (2) din Decretul-lege nr. 118/1990 privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate din motive politice de dictatura instaurată cu începere de la 6 martie 1945, precum și celor deportate în străinătate ori constituite în prizonieri.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 și art. 33 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (1) și (2) din Decretul-lege nr. 118/1990 privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate din motive politice de dictatura instaurată cu începere de la 6 martie 1945, precum și celor deportate în străinătate ori constituite în prizonieri, excepție ridicată de Avocatul Poporului în temeiul art. 146 lit. d) teza a doua din Constituție.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 26 iunie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,

Ioana Marilena Chiorean**ORDONAȚE ȘI HOTĂRÂRI
ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONAȚĂ

**pentru modificarea art. II alin. (2) lit. a)
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 26/2012
privind unele măsuri de reducere a cheltuielilor publice
și întărirea disciplinei financiare și de modificare
și completare a unor acte normative**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 1 pct. I poziția 3 din Legea nr. 127/2012 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță.

Articol unic. — La articolul II alineatul (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 26/2012 privind unele măsuri de reducere a cheltuielilor publice și întărirea disciplinei financiare și de modificare și completare a unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 392 din 12 iunie 2012, litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:

„a) cheltuielile de protocol și cheltuielile cu deplasările în străinătate aferente proiectelor finanțate din fonduri externe nerambursabile, vizitelor oficiale, vizitelor de stat, precum și acțiunilor externe privind reprezentarea și promovarea intereselor României, aprobate de primul-ministru;”

PRIM-MINISTRU

VICTOR-VIOREL PONTAContrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Ion Moraru

Ministrul afacerilor externe,

Titus Corlățean

Viceprim-ministru, ministrul finanțelor publice,

Florin Georgescu

București, 7 august 2012.

Nr. 11.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru modificarea anexei nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 368/2010 privind revocarea unor membri ai Consiliului de supraveghere și îndrumare a activității Autorității pentru Valorificarea Activelor Statului, pentru aprobarea structurii organizatorice a Autorității pentru Valorificarea Activelor Statului, precum și pentru modificarea Hotărârii Guvernului nr. 837/2004 privind organizarea și funcționarea Autorității pentru Valorificarea Activelor Statului

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. I. — Anexa nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 368/2010 privind revocarea unor membri ai Consiliului de supraveghere și îndrumare a activității Autorității pentru Valorificarea Activelor Statului, pentru aprobarea structurii organizatorice a Autorității pentru Valorificarea Activelor Statului, precum și pentru modificarea Hotărârii Guvernului nr. 837/2004 privind organizarea și funcționarea Autorității pentru Valorificarea Activelor Statului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 275 din 28 aprilie 2010, se modifică și se înlocuiește cu anexa la prezenta hotărâre.

Art. II. — Prezenta hotărâre intră în vigoare la 30 de zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PRIM-MINISTRU

VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Ion Moraru

Președintele Autorității

pentru Valorificarea Activelor Statului,

Lucian Marius Obreja

Ministrul muncii,

familiei și protecției sociale,

Mariana Câmpeanu

Viceprim-ministru,

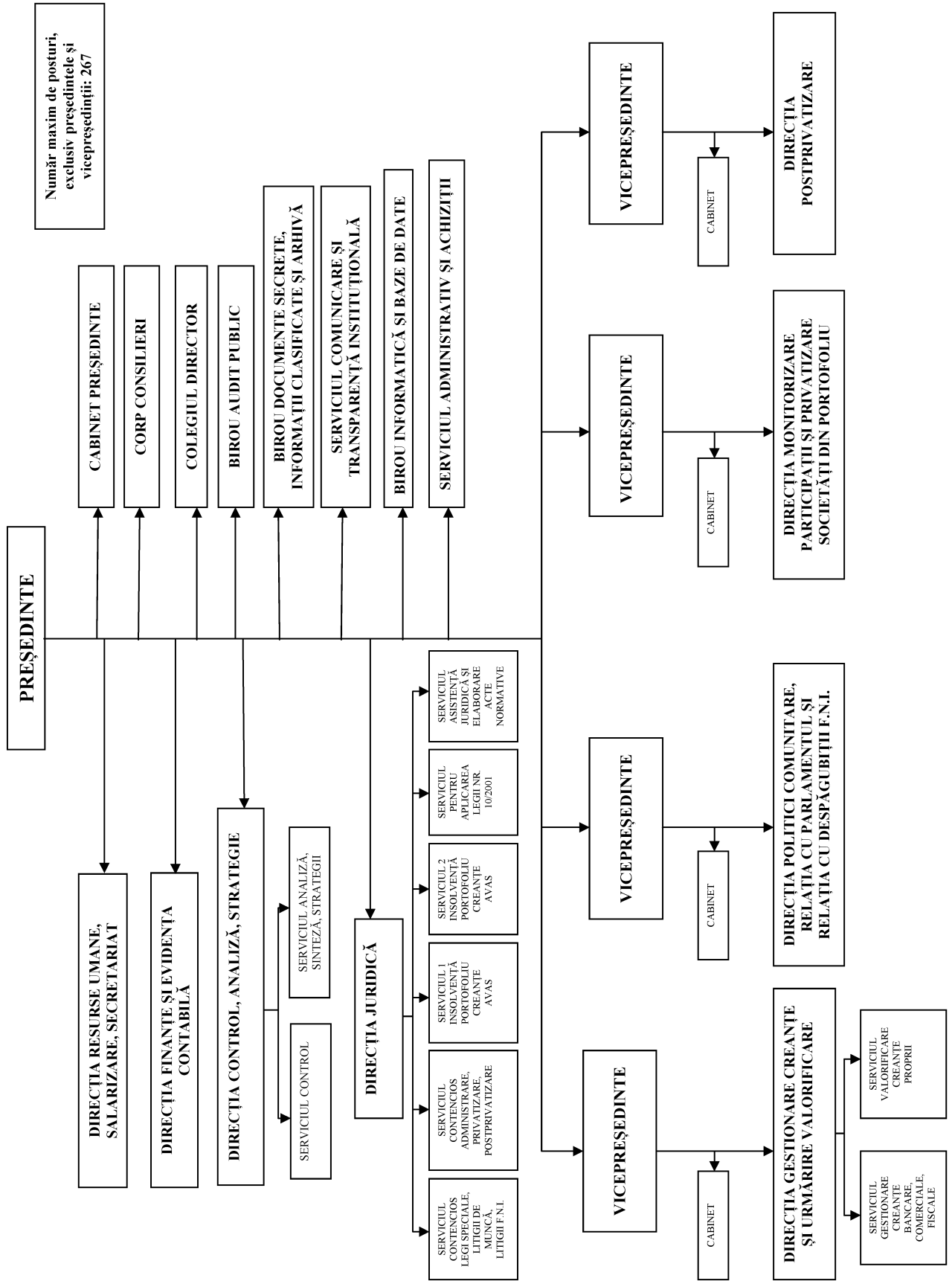
ministrul finanțelor publice,

Florin Georgescu

București, 31 iulie 2012.

Nr. 799.

**STRUCTURA ORGANIZATORICĂ
a Autorității pentru Valorificarea Activelor Statului**

Număr maxim de posturi, exclusiv președintele și vicepreședintele: 267

*) Anexa este reprodusă în facsimil.

ACTE ALE COMISIEI DE SUPRAVEGHERE A ASIGURĂRILOR

COMISIA DE SUPRAVEGHERE A ASIGURĂRILOR

DECIZIE**privind autorizarea ca furnizor de programe educaționale în domeniul asigurărilor
a Societății Comerciale TANDEM LEARNING — S.R.L.**

În conformitate cu prevederile Legii nr. 32/2000 privind activitatea de asigurare și supravegherea asigurărilor, cu modificările și completările ulterioare, și ale normelor emise în aplicarea acestora și cu prevederile Ordinului președintelui Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 8/2012 pentru punerea în aplicare a Normelor privind activitatea furnizorilor de programe educaționale și atestarea lectorilor în domeniul asigurărilor,

în baza hotărârii Consiliului Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor din data de 4 iulie 2012, prin care s-a aprobat cererea Societății Comerciale TANDEM LEARNING — S.R.L. de obținere a autorizației ca furnizor de programe educaționale în domeniul asigurărilor,

Comisia de Supraveghere a Asigurărilor d e c i d e:

Art. 1. — Societatea Comercială TANDEM LEARNING — S.R.L., cu sediul social în municipiul București, str. Amiral Horia Măcelariu nr. 59, et. 5, ap. 504, sectorul 1, număr de ordine în registrul comerțului J40/14029/01.09.2004, cod unic de înregistrare 16724115/01.09.2004, este autorizată ca furnizor de programe educaționale în domeniul asigurărilor, conform prevederilor Legii nr. 32/2000 privind activitatea de asigurare și supravegherea asigurărilor, cu modificările și completările ulterioare, și prevederilor Ordinului președintelui Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 8/2012 pentru punerea în aplicare a Normelor privind activitatea furnizorilor de programe educaționale și atestarea lectorilor în domeniul asigurărilor.

Art. 2. — Societatea comercială prevăzută la art. 1 are dreptul de a practica activitatea de furnizor de programe educaționale în domeniul asigurărilor începând cu data înregistrării în Registrul furnizorilor de programe educaționale în domeniul asigurărilor.

Art. 3. — Societatea Comercială TANDEM LEARNING — S.R.L. are următoarele obligații:

a) să plătească anual o taxă de menținere în Registrul furnizorilor de programe educaționale în domeniul asigurărilor, în cuantum de 2.000 lei. Taxa anuală de menținere se achită în termen maxim de 12 luni de la data autorizării furnizorului de

programe educaționale în domeniul asigurărilor, pentru anul următor. Copia scanată a documentului care atestă plata taxei anuale de menținere în Registrul furnizorilor de programe educaționale în domeniul asigurărilor se va raporta Direcției autorizări și avizări din cadrul Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor pe adresa de e-mail: autorizari@csa-isc.ro;

b) să publice pe website-ul propriu denumirea exactă a programelor educaționale aprobate, informații despre data de începere a cursurilor, tarifele practicate, posibilități de negociere a tarifelor, serviciile incluse în tarife și orice alte informații necesare participanților la cursuri, precum și să precizeze cine asigură examinarea pentru absolvirea fiecărui program;

c) să mențină pe website-ul propriu un registru al absolvenților care să cuprindă toate persoanele care au promovat examenele de absolvire pe care furnizorul le-a organizat în urma desfășurării cursurilor;

d) să publice gradul de promovabilitate a cursanților, determinat ca raport între numărul anual de persoane care au absolvit examenele într-un an calendaristic, pe de o parte, și numărul total de cursanți școlarizați; în determinarea acestui grad vor fi luate în considerare și persoanele care au promovat examenele de calificare profesională și de pregătire profesională continuă a intermediarilor în asigurări.

Președintele Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor,
Constantin Buzoianu

București, 18 iulie 2012.
Nr. 429.

ACTE ALE CONSILIULUI DE MEDIERE

CONSILIUL DE MEDIERE

HOTĂRÂRE**pentru publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I, a Tabloului mediatorilor autorizați**

În temeiul art. 12, art. 19 alin. (4) și art. 20 lit. f) din Legea nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 15 alin. (7) din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului de mediere, aprobat prin Hotărârea Consiliului de mediere nr. 5/2007, cu modificările și completările ulterioare,

Consiliul de mediere adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I, a Tabloului mediatorilor autorizați actualizat, întocmit de Consiliul de mediere.

Art. 2. — În anul 2012, Tabloul mediatorilor autorizați cuprinde două secțiuni, astfel:

— Secțiunea I, care cuprinde mediatorii autorizați care îndeplinesc condițiile prevăzute de art. 23 și 24 din Legea

nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator, cu modificările și completările ulterioare, pentru desfășurarea activității de mediator, potrivit anexei nr. 1;

— Secțiunea II, prevăzută în anexa nr. 2, cuprinde subsecțiunile:

a) mediatorii suspendați, prevăzuți în subsecțiunea 2.1;

b) mediatori fără formă de exercitare a profesiei, prevăzuți în subsecțiunea 2.2;

c) mediatori autorizați care nu îndeplinesc condițiile prevăzute de art. 23 și 24 din Legea nr. 192/2006, cu modificările și completările ulterioare, pentru desfășurarea activității de mediator, prevăzuți în subsecțiunea 2.3.

Art. 3. — Tabloul mediatorilor autorizați, prevăzut în anexele nr. 1 și 2 la prezenta hotărâre, va fi pus de Secretariatul tehnic

la dispoziția oricărei persoane care solicită în scris acest lucru Consiliului de mediere și va fi transmis instituțiilor prevăzute la art. 12 alin. (3) din Legea nr. 192/2006, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 4. — Anexele nr. 1 și 2*) fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

Președintele Consiliului de mediere,

Dorin Valeriu Badulescu

București, 17 martie 2012.

Nr. 259.

*) Anexele nr. 1 și 2 se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 562 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, București, șos. Panduri nr. 1.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

